

skal begjæres, skulde forandres fra 1 Febr. 1851 til 15 Jan. 1851. Den Forandring, der saaledes er foreslaaet, er saa ubetydelig, at jeg, naar Udvalget desuagtet har meent, at maatte foreslaae Thinget denne Forandring, finder det nødvendigt, med et Par Ord at motivere Forslaget. Ved at tage denne Sag under Overveielse, har Udvalget naturligtviis maattet tage Hensyn til begge Parters Læve, saavel den Arbeidsberettigedes som den Arbeidspligtiges. I den Arbeidsberettigedes Interesse ligger det, at den Tid, inden hvilken Afsløsningen skal begjæres, ikke forlænges udenfor den Frist, der ifølge det Niemed, Forslaget har, maa antages bevilget. Man maa herved lægge Mærke til, at fra den Tid, en Forretning om Afsløsning begjæres, og indtil den Tid, Forretningen paabegyndes, vil der i Regelen hengaae en Maaned, nemlig med at foranstalte de to Voldgiftsmænds Udnævnelse, som i Forening med Formanden skulle udgjøre Afsløsningskommissionen, samt med at beramme Tiden og Stedet for Forretningens Afholdelse, i Overensstemmelse med de i § 3 af Loven af 4de Juli 1850 givne Forfrister. Om man nu endog fastsætter Terminen til 15de Januar 1851, vil dog den Forretning, der begjæres til den Tid, ikke vel kunne begyndes førend i sidste Halvdeel af Februar Maaned, og den Tid, der bliver tilbage fra den Tid af, at Forretningen er afholdt, og til 1ste Mai, er da saa kort, at den ingenlunde, naar man vil tage noget Hensyn til den Arbeidsberettigede, kan ansees for rundelig. Man maa derhos ikke overse, at det for den Arbeidsberettigede ikke er tilstrækkeligt, at Begjæring om Afsløsning er indgiven; thi, fordi der begjæres Afsløsning, deraf følger ikke, at Afsløsningen virkelig vil finde Sted. En saadan Visshed erholdes først, naar Forretningen bliver afholdt. Saaledes indeholder Lovens sidste Passus i § 3, at, naar de Arbeidspligtige, der begjære Forretningen, udeblive, kan Forretningen ikke for deres Vedkommende foretages; altsaa, de Arbeidspligtige, der i Mellemtiden fra den Tid af, at Forretningen er begjært, og indtil den Tid, Forretningen afholdes, maatte have betænkt sig, behøve blot at udeblive fra Forretningen, og Forretningen finder ikke Sted. Endvidere har Ud-

valget ogsaa maattet tage Hensyn ikke alene til den Arbeidsberettigedes Læve, men ogsaa til den Mulighed, at en Overkommission kunde forlanges, og da vil en Tid af 2 Maanedere være temmelig utilstrækkelig. Med Hensyn til de Arbeidspligtige, da har man antaget, at, naar Fristen blev bestemt til den 15de Januar 1851, vilde denne Frist være tilstrækkelig. Det kan naturligtviis ikke være de Arbeidspligtige ubekjendt, at der nu forhandles en Lov her, hvorved det er tilfjet, at forlænge den engang givne Frist; de have altsaa derved en Opfordring til at træffe Overenskomst, om de ville benytte den Frist, Loven giver dem. Dertil kommer desuden den Omstændighed, at Formændene nu ere udnævnte, og at de Arbeidspligtige dog nu maae være paa det Rene med sig selv om, hvorvidt de ville overgive deres Sag til dem eller ikke. Endelig har man ogsaa tænkt sig, at Indenrigsministeren vilde lade det være sig magtpaaliggende, saasnart Loven var udkommen, at vilde sørge for, at den tilstrækkeligt blev alle Vedkommende bekjendt, navnlig derved, at det blev paalagt Formændene strax at bekjendtgjøre for alle Vedkommende, hvilken yderligere Frist der er bleven meddeelt, deels i de offentlige Blade og deels paa anden henftgtsmæssig Maade.

Med Hensyn til Uendringsforslaget under Nr. 2, skal jeg kun bemærke, at saasnart Afsløsningskommissionens Kjendelse er falden, er det derved afgjort, af Afsløsningen vil finde Sted. Det eneste Punkt, som vil kunne blive Gjenstand for Forandring, naar Sagen uddergaaer en yderligere Prøvelse ved en Overkommission, er Spørgsmaalet om Størrelsen af det Vederlag, som skal ydes for Arbeidet. Saasnart Afsløsningskommissionens Kjendelse er falden, er det jo naturligtviis den Arbeidsberettigedes Sag at træffe de fornødne Foranstaltninger til at faae dette Arbejde udført paa en anden Maade, som hidtil er blevet udført ved de arbeidspligtige Huusmænd, og det kan aldeles ikke udøve nogen Indflydelse i saa Henseende, om det Vederlag, Vedkommende skal have for Arbeidet, bliver noget større eller mindre. Saaledes — naar Afsløsningskommissionens Kjendelse skulde falde i Marts eller i April, saa er det ligefrem, at den Ar-